

PARAULA I VIDA

Quaresma i Any de la Fe (i 3)

El profeta Isaïes proposa de part de Déu: «*Us salvareu si us convertiu i deixeu d'inquietar-vos. Trobareu la força en la calma i en la confiança*» (Is 30,15). Ens convé millorar la nostra fe confiada en aquesta Quaresma, a les portes d'un **Any de la Fe** que començarà a la tardor. La Congregació per a la Doctrina de la Fe ens ha donat unes oportunes indicacions pastorals sobre què podríem fer durant l'Any de la Fe **a nivell parroquial i associatiu**. Us en resumeixo a continuació algunes **indicacions** útils ja des d'ara:

- Com a preparació per a l'Any de la Fe, tots els fidels estem invitats a llegir i meditar la Carta apostòlica *Porta fidei* del Sant Pare Benet XVI que el convoca i a reflexionar-la en grups, si es veu convenient.
- L'Any de la Fe serà una ocasió propícia per a intensificar la celebració de la fe en la litúrgia, i de manera particular en l'Eucaristia, que és el misteri de la fe i la font de la nova evangelització, i on la fe de l'Església és proclamada, celebrada i enfortida. Ens caldrà millorar la participació conscient, activa i fructuosa, per a ser testimonis autèntics del Senyor.

- Els sacerdots haurien de comentar els documents del Concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església, recollint-ne els fruits per a la pastoral parroquial i proposant cicles d'homilies sobre la fe o alguns dels seus aspectes específics.
- Els catequistes que ajudin els grups de fidels en la lectura i l'aprofundiment comú del Catecisme, amb la finalitat de crear petites comunitats de fe i testimoni del Senyor Jesús.
- S'espera per part de les parròquies un compromís renovat en la difusió i distribució del Catecisme i del seu Compendi, i que animin les famílies a confessar i aprofundir la doctrina catòlica, perquè cadascú senti amb força l'exigència de conèixer i transmetre millor a les generacions futures la fe de sempre.
- Mirar de promoure missions populars i altres iniciatives a les parròquies i als llocs de treball i de vida social, per ajudar els fidels a redescobrir el do de la fe baptismal i la responsabilitat del seu testimoni.
- Els religiosos i els consagrats hauran d'intensificar el seu compromís per a la nova evangelització mitjançant l'aportació dels carismes propis.
- Les comunitats contemplatives i els grups d'oració durant l'Any de la Fe hauran de dedicar una atenció particular a la pregària per la renovació de la fe en el poble de Déu i per un nou impuls en la seva transmissió als joves.
- Les associacions i els moviments eclesials estan invitats a fer-se promotors d'iniciatives específiques que, mitjançant la contribució del carisma propi i en col·laboració amb els pastors, ofereixin el seu testimoni de fe al servei de l'Església.
- Tots els fidels, cridats a revifar el do de la fe, hem d'intentar comunicar l'experiència pròpia de fe i caritat, dialogant amb tothom. Així s'espera que tot el poble cristià senti la urgència d'una renovada missió entre les persones amb qui viuen i treballen, conscients d'haver rebut la bona nova de la salvació per comunicar-la a tots.

Deixem-nos orientar per les indicacions de la Congregació per a la Doctrina de la Fe i preguem el Senyor amb els apòstols: «*Augmenta'ns la fe!*» (Lc 17,5).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Missatge de Benet XVI per a la Quaresma

► «Mai no hem de ser incapaços de tenir misericòrdia de qui sofreix; les nostres coses i els nostres problemes mai no han d'absorbir el nostre cor fins al punt de fer-nos sords al crit de la persona pobre». Ho diu Benet XVI en el Missatge per a la Quaresma d'aquest any. El Sant Pare comenta en el seu missatge aquest verset de la Carta als Hebreus (10,24): «*Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fraterno i a les bones obres*». Les reflexions del Sant Pare són molt actuals en aquest temps de crisi econòmica que fa sofrir moltes persones i són un recolzament per a tantes iniciatives d'ajut social com es fan actualment. (Foto: Distribució d'aliments en un camp de refugiats palestins, a Nablus, Cisjordània).

GLOSSA

En la malaltia, sentir-se estimat per Déu

En un grup de matrimonis que fa més de quaranta anys que es reuneix mensualment, un dels seus membres, recuperat d'una intervenció quirúrgica important, compartia la següent reflexió amb els seus companys: «Una de les experiències més intenses d'aquestes setmanes d'hospital ha estat el que sentia quan resava el Parnostre». Emocionat, explicà: «*Quan deia, facis la vostra voluntat, sentia que em posava del tot en les mans de Déu*». Una de les senyores, també en fase de recuperació d'una malaltia, afegí: «*És la mateixa sensació que jo experimento. Sentir, viure aquesta dependència d'Ei, que ens estima, i acceptar el seu voler*».

En la malaltia no és bo refugiar-se en la introversió i el desànim, abandonar-se al sentiment de desgràcia i viure la situació amb esperit d'aïllament dels altres i, en ocasions, de Déu, sobretot quan és llarga i es manifesta difícil i seriosa. És un moment per redescobrir la nostra petitesa, que la salut és un bé efímer; moment per a la serenitat, per sentir-se estimat i agrair per les persones que tenen cura de nosaltres, per les persones que ens visiten o s'interessen per la nostra salut; moment per sentir-se estimat per Déu i

per experimentar la força de la fe, la força del seu amor misericordiós. «Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. Hi ha un temps d'infantar i un temps de morir, un temps de plantar i un temps de collir» (Coh 3,1-2).

Jesús dedicà molt de temps a guarir els malalts que se li apropaven. Estava especialment atent i proper a aquestes persones. «Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. Se li va acostar per darrere i li tocà la borla del mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré.» Jesús es girà i, en veure-la, digué: «*Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat. I la dona quedà curada des d'aquell moment*» (Mt 9,20-22). Els cristians hem de tenir aquesta mateixa actitud del Mestre: visitar, atendre, vetllar, compartir el dolor, el temps, el silenci, les paraules... com ho feia Jesús i, si és possible, pregar amb ells i fer-los presents en les nostres pregàries al Pare que estima. Presentar-los al Senyor, confiadament i amb esperança, com si els acompanyéssim personalment a cercar Jesús, a sentir la seva paraula d'ànim i alegria: «*Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat*».

Enric Puig Jofra, SJ

Com cal promoure la doctrina avui

Fragment de l'homília del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II.

«El Concili ecumènic vint-i-unè [...] vol transmetre en tota la integritat, sense atenuar-la ni alterar-la, la doctrina catòlica que, malgrat dificultats i oposicions, ha esdevingut patrimoni comú dels homes. Cert, aquest patrimoni no plau pas a tothom, però és ofert com un tresor riquíssim a la disposició de tots els homes de bona voluntat. »El nostre deure, però, no és solament de guardar aquest tresor preciós, com si només ens preocupéssim del passat, sinó que hem de dedicar-nos amb diligència i sense por al treball que exigeix la nostra època, prosseguint la ruta que fa l'Església de gairebé vint segles ençà.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.»

Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

▶ Salm responsorial (115)

R. Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en sóc de dissoltat», / al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. R.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves promences, / ho faré davant del poble, / als atrijs de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán, llamándole: «¡Abrahán!» Él respondió: «Aquí me tienes.» Dios le dijo: «Toma a tu hijo único, al que quieres, a Isaac, y vete al país de Moriá y ofrécelo allí en sacrificio, en uno de los montes que yo te indicaré.»

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña, luego ató a su hijo Isaac y lo puso sobre el altar, encima de la leña. Entonces Abrahán tomó el cuchillo para degollar a su hijo; pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!» Él contestó: «Aquí me tienes.» El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra tu hijo ni le hagas nada. Ahora sé que temes a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, tu único hijo.»

Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en sacrificio en lugar de su hijo. El ángel del Señor volvió a gritar a Abrahán desde el cielo: «Juro por mí mismo —oráculo del Señor—: Por haber hecho esto, por no haberte reservado a tu hijo único, te bendeciré, multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de las ciudades enemigas. Todos los pueblos del mundo se bendecirán con tu descendencia, porque me has obedecido.»

La Transfiguració. Pintura de Rafael. Museus del Vaticà

▶ Salmo responsorial (115)

R. Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!» / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. R.

Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,31b-34)

Hermanos: Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? El que no perdonó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él?

¿Quién acusará a los elegidos de Dios? ¿Dios, el que justifica? ¿Quién condenará? ¿Será acaso Cristo, que murió, más aún, resucitó y está a la derecha de Dios, y que intercede por nosotros?

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús se llevó a Pedro, a Santiago y a Juan, subió con ellos solos a una montaña alta, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo.

Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y le dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bien se está aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Estaban asustados, y no sabía lo que decía. Se formó una nube que los cubrió, y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo amado; escuchadlo.» De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie lo que habéis visto, hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.» Esto se les quedó grabado, y discutían qué querría decir aquello de «resucitar de entre los muertos».

COMENTARI

La Transfiguració, una crida al seguiment de Jesús

La transfiguració presenta Jesús amb la lluentor i la blancor de la glòria de Déu. Per altra banda, la solemnitat s'accentua amb la presència d'Elies i Moisès. S'acostuma a dir que l'escena és una anticipació de la resurrecció de Jesús. En realitat, la transfiguració és una confessió de fe escenificada. Ve a dir: «el que Jesús és per al veritable creient cristià ja ho era en la seva existència terrenal». Els testimonis d'aquesta confessió narrativa són els tres deixebles escollits. La veu del núvol és: «aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo». La represa de la veu celestial del baptisme de Jesús és inconfusible. Però aquí l'oracle es dirigeix als deixebles.

Pere, portaveu dels deixebles, vol romandre allà. És molt més fàcil quedar-se allà dalt, amb la plenitud de la glòria de Déu i els testimonis privilegiats de l'Antic Testament que no pas baixar de la muntanya i encetar el camí de Jerusalem que Jesús acaba d'anunciar (8,35-39). Per això no sorprèn gens que Pere vulgui romandre a la muntanya. No fa més que expressar el desig dels cristians d'un messianisme més planer i, sobretot, molt més cofoi i molt menys feixuc. Pere diu en veu alta el que els cristians de tantes generacions continuen pensant: és millor quedar-se a dalt de la muntanya que baixar a la palestra del dia a dia feixuc i pesarós.

L'ordre de silenci de Jesús, al final de l'escena, ens remet a la comunitat cristiana després de la resurrecció: «fins que el fill de l'home ressusciti d'entre els morts».

El secret sembla que s'acabarà amb la resurrecció de Jesús. Però, en la mesura que el secret és la petjada de la creu de Jesús en la seva vida terrenal, en aquesta mesura, el nucli del secret seguirà vigent.

Estem en el moll de l'os del missatge de Marc. No deixa de ser paradoxal que el missatge de la transfiguració de Jesús sigui una crida al seguiment de Jesús fins a la mort.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38 ■ **dimarts**: Is 1, 10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12 ■ **dimecres**: Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28 ■ **dijous**: Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31 ■ **divendres**: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21, 33-43.45-46 ■ **dissabte**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15, 1-3.11-32 ■ **diumenge** vinent, III de Quaresma (litúrgia hores 3a setmana): Ex 20,1-17 / Sl 18 / 1Co 1,22-35 / Jn 2,13-25.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

10. Transfiguració: Jesús és la presència de Déu mateix

En la narració de la Transfiguració segons l'evangeli de Marc hi llegim aquestes paraules. «Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu: Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo» (Mc 9,7). El núvol sagrat, la *xequinà*, és el signe de la presència de Déu mateix. El núvol damunt la tenda de l'aplec mostrava la presència de Déu. Jesús és la tenda sagrada que porta al damunt el núvol de la presència de Déu, des d'on «cobreix amb la seva ombra» també els altres. Es repeteix aquí l'escena del baptisme de Jesús: una veu del cel va proclamar Jesús com a Fill: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut» (Mc 1,11).

Aquesta proclamació solemne es completa ara amb l'imperatiu: «Escolteu-lo» (Mc 9,7). Aquí apareix un altre cop la relació d'aquest text amb el que conta la pujada de Moisès al Sinaï i que abans ja hem presentat com a fons de la història de la Transfiguració.

Dalt la muntanya, Moisès va rebre la Torà, la paraula de la instrucció de Déu. I ara de Jesús se'ns diu: «Es-

colteu-lo». Hartmut Gese comenta amb encert aquesta escena: «Jesús és la mateixa paraula divina de la revelació». Els Evangelis no ho podien dir més clar ni amb més força: Jesús és la mateixa Torà. Cal que els deixebles baixin de la muntanya amb Jesús i que aprenguin de nou: escolteu-lo.

Dalt la muntanya els tres deixebles veuen en Jesús la glòria del regne de Déu. Dalt la muntanya, l'ombra sagrada de Déu els cobreix. Dalt la muntanya —en la conversa de Jesús amb la Llei i els profetes—, reconeixen que ha arribat la veritable festa dels tabernacles. Dalt la muntanya experimenten que Jesús mateix és la Torà vivent, tota la paraula de Déu. Dalt la muntanya veuen el poder (*dynamis*) del regne que arriba en Crist.

Aquest poder del regne que ve se'ls apareix en Jesús transformat, que està conversant amb els testimonis de l'Antiga Aliança sobre la «necessitat» del seu sofriment com a camí de la seva glòria (cf. Lc 24,26). D'aquesta manera, els tres deixebles són iniciats poc a poc en la profunditat del misteri de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

«¡Felices los que lloran!»

- Todos hemos llorado; pocas, algunas o muchas veces.
- Todos volveremos a llorar un día u otro. Es condición humana.
- Hay quien llora sin derramar una sola lágrima. Por dentro.
- Hay quien llora en silencio: lágrimas de sangre.
- Hay quien llora des de lo más profundo de su corazón, como escribía Juan del Encina: «Llorando, que no hay quien calle, / en este doloroso valle, / de dolor muy dolorido / de aqueste destierro con gemido...»
- Si has llorado por una pena muda, destructiva, lacerante... recuerda que nada se pierde...
- Si has llorado, por algo o por alguien a quien querías, amabas... Tu vida, tus lágrimas no han sido inútiles. Sirven. Ayudan...
- Como decía Ruysbroek, el *admirable*, el Francisco de Asís de los Países Bajos: «Los que lloran... son los que saben.»
- ¡Qué tendrán las lagrimas derramadas, por parte de quien ama, sufre y llora... para que Jesús dedicara y prometiera una de sus bienaventuranzas!
- «¡Felices! —bienaventurados— los que ahora os afligís y lloráis, porque seréis consolados y reiréis!». ¡La verdadera alegría!

J. M. Alimbau

SANTORAL

4. ✠ Diumenge II de Quaresma. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. Dilluns. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. Dimarts. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. Dimecres. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. Dijous. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. Divendres. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. Dissabte. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cándid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Millet de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Misión de las personas discapacitadas

La pedagogia de El Arca se situa precisament aquí: en ajudar a la persona amb discapacitat a reconèixer el seu valor únic i la seva bellesa, ajudar-la a tenir confiança en si mateixa i en les seves pròpies capacitats per créixer i fer coses belles, canviar la imatge negativa que té de si mateixa per una imatge positiva.

Me conmueve profundamente el hecho de ser testigo de cómo avanzan hacia la totalidad y la santidad las personas discapacitadas con quienes vivo. Algunos de nosotros hemos convivido durante veinte o más años. Hay hombres y mujeres muy maduros. Cuando vienen jóvenes para ayudar en El Arca, descubrimos que son mucho menos maduros.

Nosotros estamos acostumbrados a que el débil necesite del fuerte. Es evidente. Pero la unidad interior, la curación interior, se realiza cuando el fuerte descubre que necesita al débil. El débil despierta y revela el corazón; despierta energías de ternura y de compasión, de bondad y de comunión. Despierta la fuente de la vida.

Esta transformación implica una sucesión de muertes interiores, sufrimientos, quizás momentos de rebeldía. No es fácil. Hacen falta tiempo y esfuerzos continuos para ser fiel a la comunión. Pero esto lleva al descubrimiento de nuestra verdadera humanidad: una liberación interior profunda. Al descubrir la belleza y la luz ocultas en el débil, el fuerte comienza a descubrir la belleza y la luz en su propia debilidad. Más aún, descubre que la debilidad es un lugar que favorece el amor y la comunión, es el lugar donde mora Dios. Descubre el Dios oculto en la pequeñez y esta es una liberación todavía mayor.

Jean Vanier

(*Escritos esenciales*, Editorial Sal Terrae)

ENTREVISTA

MÍRIAM DÍEZ BOSCH

Observatori interdisciplinar

El passat 3 de febrer es va presentar l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, adscrit a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (URL), i que dirigeix la periodista i professora universitària Míriam Díez Bosch. L'objectiu d'aquest Observatori és analitzar el fet religiós des de la vessant de la comunicació i la informació, amb l'originalitat d'aglutinar una mirada interdisciplinària i des de tots els àmbits que afectin a la comunicació: des de l'ètica al món de la imatge, de la publicitat o de la comunicació institucional.

Per què neix l'Observatori?

Hi havia altres observatoris sobre el fet religiós i el pluralisme, o sobre aspectes més sociològics, però no un observatori que vinculés comunicació, religió i cultura, com aquest. Naixem en àmbit universitari i amb vocació internacional, per això ens preocupen temàtiques locals, però també mundials. Hem creat l'observatori perquè calia unificar esforços i talent en aquest àmbit, i perquè volem convertir-nos en un referent. No hi havia un lloc millor per fer-ho que en el si d'una facultat de comunicació d'inspiració cristiana i amb vocació interdisciplinària i internacional com Blanquerna.

Què analitzarà?

Tenim tres pilars. El docent, amb assignatures al Grau que tracten el fet religiós, i dos nous postgraus. L'acadèmica, publicant i essent presents en els congressos internacionals sobre aquesta disciplina de comunicació, religió i cultura. I una vessant més social, com és la del servei tant a la comunitat de recerca com als periodistes: oferir materials útils, llistats de periodistes experts en religió a nivell mundial... Ens interessa molt analitzar la relació de la religió amb les noves tecnologies, així com la presència de l'Església a les xarxes socials o els aspectes ètics lligats al ciberespai, sense oblidar la cultura popular, el cinema, la literatura, la religió...

Quins són els projectes més immediats?

En col·laboració amb el Consolat dels EUA hem començat amb una Jornada sobre Mitjans, Diversitat Religiosa i Llibertat. I properament organitzarem taules rodones sobre religió i política; i a l'octubre llencem dos postgraus, un en comunicació espiritualitat i educació i un altre sobre comunicació i religió a l'entorn digital.

Òscar Bardaji i Martín

La joventut d'Urgell prepara la Pasqua

Els joves de la diòcesi estan preparant la participació en la celebració de la Pasqua Jove per a nois i noies de secundària, organitzada pels Germans de La Salle a Sant Martí de Sesgaoles, a l'Anoia, que se celebrarà entre el 2 i el 4 d'abril. Els joves més grans de la diòcesi participaran a la Pasqua Jove organitzada pels Germans Maristes a Sta. Maria de Bellpuig de Les Avellanes; els que estudien batxillerat i universitaris, entre el 5 i el 8 d'abril, a la qual es poden apuntar els joves que estudien més de 4t d'ESO. A Aina, al Principat d'Andorra, també se celebra una Pasqua Jove del 5 al 8 d'abril. Les inscripcions ja es poden fer al correu de la Delegació de Joventut, jov@bisbaturgell.org.

Aquestes trobades s'organitzen cada any, en una preparació d'aquest temps litúrgic, i forma part de la formació dels més joves de la diòcesi.

La marxa a peu a Montserrat compleix 25 anys

Un grup de joves —i alguns de no tan joves— van organitzar ara ja fa 25 anys el primer pelegrinatge de tres dies a peu a Montserrat des del nostre Bisbat, tot sortint de la plaça major d'Agramunt. Cada primavera ha sortit puntualment el grup d'Urgell cap al massís de Montserrat. És un pelegrinatge d'un cap de setmana ple de companyonia i en el qual es reforcen vincles d'amistat entre els joves que hi participen. Enguany, la cita es tornarà a repetir amb l'assistència d'alguns dels primers pelegrins participants. La Delegació de Joventut ha demanat la màxima participació de tots per celebrar a les 13 h una solemne Eucaristia al Santuari i un gran dinar de germanor en acabar el pelegrinatge.

Celebració del Dia del Malalt

La festa de la Mare de Déu de Lourdes, l'11 de febrer, es va celebrar a la Catedral amb una solemne eucaristia, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, i concelebrada pel Vicari general, Mn. Josep M. Mauri, i els Canonges, Mn. Xavier Parés, Degà i Rector de Sant Ot, i Mn. Jordi Gasch. Va comptar amb la participació de la Delegada diocesana de Pastoral de la Salut Gna. Montserrat Font SFU i de nombrosos fidels que acompanyaven un bon grup de malalts.

Mons. Vives va encoratjar els fidels a estimar i lloar la Verge Maria, resseguint l'evangelista Lluc. En aquesta Jornada Mundial del Malalt que se celebra el dia 11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, Maria escull Bernadeta per testimoniar el que Ella vol donar a tots els malalts de la terra. Amb aquesta ocasió, el St. Pare, Benet XVI, ha demanat que acostem els malalts als sagraments per a la vida, especialment al de la unció dels malalts, al sagrament del perdó i la reconciliació, i al de l'eucaristia. L'Arquebisbe va acabar l'homilia demanant que la Mare de Déu ens protegeixi, ens ajudi i ens salvi ens aquests moments de major dificultat, especialment als malalts, els seus familiars i tots els qui treballen en el món de la salut. Després, va beneir tots els malalts.

Una processó va seguir l'eucaristia dins el recinte de la mateixa Catedral de La Seu, per cloure-la besant la medalla de la Mare de Déu de Lourdes que els presentaven els membres de l'Hospitalitat de La Seu. Era una processó a l'estil de la que es fa cada vespre a Lourdes, i amb els fidels amb espelmes enceses. Va ser un moment intens que ens traslladava espiritualment a Lourdes, dilatava la gràcia de l'eucaristia i ens recordava que som pelegrins sempre en camí de fe.

Xavier Morlans parla de la Nova Evangelització el proper dimecres a La Seu d'Urgell

La Nova Evangelització, els seus objectius, i com s'ha d'articular és el tema que tractarà en profunditat el prevere Dr. Xavier Morlans, en les conferències quaresmals de La Seu d'Urgell del proper dimecres 7 de març i d'Andorra la Vella el dia 6 al vespre. Xavier Morlans és teòleg i ha estat recentment nomenat membre del Consell Pontifici per a la Nova Evangelització. La Nova Evangelització vol mostrar el camí de la renovació del primer anunci evangelitzador, un nou repte d'acord amb els signes dels temps que estem vivint i amb les tecnologies que han sorgit.

Urgell participa en la jornada Diversitat i Mitjans a la Blanquerna

Una representació de la Delegació de Mitjans de Comunicació, encapçalada per la Delegada, M. Cristina Orduña, ha participat enguany en la jornada sobre Diversitat i Mitjans que ha organitzat la Facultat de Comunicació Blanquerna, que es va dur a terme el 3 de febrer, en una intensa jornada de matí i tarda. El SIMCOS, el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, va presentar tres seminaris d'iniciació als fonaments de la comunicació per tal que els bisbats de la Conferència Episcopal Tarraconense els puguin contractar al llarg del curs vinent. Els seminaris, dels que se'n va fer un petit tast adreçat als delegats per tal de conèixer els ponents i la matèria que s'hi donarà, volen realitzar una iniciació pràc-

tica a l'ús de les xarxes socials; a les habilitats comunicatives i la comunicació verbal i no verbal; i a les estratègies de la comunicació institucional. Aquests seminaris estan oberts als sacerdots, agents de pastoral, mestres, col·laboradors i voluntaris de les institucions eclesials de cada bisbat i de les mateixes cúries diocesanes.

En el marc d'aquesta jornada de treball a la Facultat Blanquerna, van poder assistir a la conferència del professor Stewart M. Hoover, director del *Center for Media Religion and Culture* de la Universitat de Colorado a Boulder, que va parlar de l'evolució que està vivint la percepció del fet religiós i de l'espiritualitat per part de l'opinió pública mundial i especialment dels sectors més joves de la societat, i de com els mitjans de comunicació i les mateixes religions i els seus difusors han d'encarar aquests canvis.

TEMPS QUARESMAL I PASSIÓ

per Mn. Manuel Pal

SEGONA ESTACIÓ

Jesús porta la creu al coll

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

La Creu, causa de sofriment... Cadascú tenim la nostra. Una salut dolenta, Els diners que no arriben. La manca de treball. La preocupació pel futur. La soledat, la vellesa, el no sentir-se estimat... En carregar-vos la creu, Vós veieu un sentit al vostre sofriment, Senyor. Ajudeu-nos a trobar-lo també en cada una de les nostres proves.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Nostra creu cada dia a les espatlles portem. Amb Jesús fent nostra via, fins al cim arribarem.

TERCERA ESTACIÓ

Jesús cau per primera vegada sota el pes de la Creu

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Les primeres ensopegades i desil·lusions són sovint les més sentides i de conseqüències importants. Pensem ara, Senyor, en els joves que a l'hora més bonica de la vida experimenten moments de depressió en constatar el món egoista dels adults i els seus propis problemes i fracassos (droga, sexe desordenat, passotismes, etc...). Senyor, feu que el sentit ben viu, l'impuls que els crida a superar-se i a iniciar en el món i en l'Església una esperança nova.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Una primera caiguda trenca al cor la il·lusió. Íntim reconfort i ajuda rebem amb el sant perdó.

QUARTA ESTACIÓ

Jesús troba la seva Mare

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Senyor, l'encontre amb vostra Mare fou dolorós, però us donà també consol. Quina força única tenen les mares, quan saben, com Maria, acompanyar constantment la vida dels seus fills! Que totes les mares, Senyor, compreguin i visquin la grandesa de la seva missió en el si de les famílies, com a educadores i com a testimonis i desvetlladores d'un amor sempre actiu. Verge Maria, pregueu perquè les mares siguin bones i siguin estimades.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Ens acompanya Maria des del principi a la fi. Amb l'exemple i coratgia ens il·lumina el camí.